

DE ARCHITECT

SPORT IN EEN BROODDOOS

KOEN VANSYNGHEL

De voorstad groeit. Ook in Antwerpen. In de schaduw van de modernistische woonblokken van Renaat Braem op het Kiel – vergane glorie van het optimistische na-oorlogse bouwen – ligt sinds enige tijd het sportcentrum Zuidrand. Vooral 's avonds trekt het complex de aandacht, dan lichten de sportzalen op als een toverlantaarn. Jammer dat de sporthal niet heel de nacht zachtjes blijft branden. Het zou effectiever kunnen blijken dan de doordeweekse straatverlichting, die veeleer een unheimliche sfeer creëert.

Natuurlijk wordt een sportcentrum niet in eerste instantie gebouwd om een wijk te doen oplichten. Maar UR Architects uit Antwerpen heeft met dit 'lichtende' gebouw toch een al te vaak vergeten dimensie van de architectuur aan de orde gesteld. Ze laten zien dat een gebouw niet per se in het licht moet worden gezet, maar dat het zelf bij nacht de bakens kan uitzetten van een meer leefbare publieke ruimte. De kracht van het centrum ligt in zijn eenvoud. Het bestaat uit drie blokken:

Toverlantaarn, maar ook verstikkende stolp. © Dries Luyten

een grote rechthoekige sporthal, een vierkante polyvalente ruimte en een magazijn voor de uitleendienst. De zalen worden gevormd door stalen skeletstructuren, die bekleed zijn met

superisolerende polycarbonaatplaten. De architecten daagden de fabrikant van de licht doorschijnende kunststofplaten uit om een bijzondere groene kleur te ontwikkelen. Het lichte geel-

groen schept binnen zacht licht, vergelijkbaar met de tijdloze schoonheid van traditionele Japanse rijstpapierarchitectuur. Hoewel het om een banaal industrieel product gaat, verlenen de gladde platen de gevel een natuurlijke uitstraling.

Toch valt er een kanttekening te maken bij dit materiaal. Hoewel het zo goed als onbreekbaar is, is het veel meer dan glas onderhevig aan verouderingsverschijnselen. Ultraviolette stralen verminderen in de loop van jaren de lichtdoorlatendheid van het materiaal en op termijn kunnen vochtvorming en algengroei optreden aan de binnenkant van de platen. Polycarbonaat blijft een kunststof en de vraag is of sporten in een plastic brooddoos wel zo gezond is. Hoe betoverend licht en helder het sportcentrum er ook uitziet, dit gebouw ademt niet natuurlijk. Het ligt noodgedwongen aan de airco, de beademingsmachine van de hedendaagse architectuur. Hoe *splendid* ook, dit gebouw werd de gevangene van zijn radicale isolatie.